

Казвам се Динко Иванов и съм роден в гр. Казанлък. Благодарение на моите родители имах щастливо детство. Научиха ме едва проходил да излизам сред природата, да се възхищавам на нейната сила и красота. От малък бях възпитан в любов към книгите и музиката, а благодарение на тяхната работа се докоснах на живо с такива имена като Петко Стайнов, Парашкев Хаджиев, Видин Даскалов, Лиляна Кисьова, Йордан Радичков, Чудомир, Дончо Цончев, Любен Дилов (баща), Доньо Донев и десетки други.

Като всеки млад човек и аз съм вършил много глупости. Една от тях е, че навремето се подведох по чужд акъл и отидох да работя първа категория труд. Да поясня за по-младите. Това беше тежък физически труд, производство на лекарствени субстанции, свързани с употребата на десетки киселини, основи и още най-различни химикали. Примамката беше високото заплащане и ранното пенсиониране. За премахването на ранното пенсиониране се погрижиха депутатите през годините, а заплащането отиде после по болници и санаториуми...

На тридесет години бях развалина във физическо и психическо отношение. Имах гастрит, колит, проблеми с бъбреците, ниско кръвно налягане със събиране на границите, остеохондроза (шипове), себореен дерматит, тежка пародонтоза, стеатоза на черния дроб (последен стадий преди цироза), невроза, депресия, асептична некроза на лявата тазобедрена става. Поради това, че две години не можах да ми сложат точната диагноза, ставата се разруши, а кракът атрофира и се деформира. Ставата на десният ми крак разви коксартроза, поради претоварването. На 33 години бях инвалид, придвижващ се с патерици, на когото искаха да сменят и двете тазобедрени стави.

Ходейки 13 години с патериците, изчитайки голямо количество книги за самоусъвършенстване, езотерика и т. н., реших да сложа точка на този мой начин на живот. Посетих курсове за самовъзстановяване, продължих да работя самостоятелно и да изпробвам различни методики.

Така за около година хвърлих патериците, премахнах останалите здравословни проблеми, промених коренно своето психическо, физическо, емоционално и енергийно състояние.

Работейки няколко години, решихме заедно с моята съпруга Ирина Червенкова да предадем опита си и създадохме нашата „Школа за усмивки“. Чрез нея се стремим да помогнем на хората да заживеят по нов начин и да върнат усмивките на своите лица. Наскоро издадохме и нашата „Книга за всеки българин“, в която сме описали нашата методика, а и доста неща, които да са в помощ на всеки.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Те са много и макар, че не обичам да степенувам нещата по-, най- и т. н., защото всеки един момент е уникален сам по себе си, ще отговоря така: раждането на децата ми, срещата с втората ми съпруга Ирина, осъзнаването на свободата си, усещането, когато „проходил“ за втори път се изкачих отново на планински връх (в случая Ком).

А кое е най-трудното нещо, което си правил или преживявал?

Когато бях на 25 години по погрешка ме вкараха в инфекциозна болница с бъбречна криза и докато разберат какво ми е, ми оставаха 2-3 часа, докато отида без време горе при Тате...

В какво вярваш?

В Бог. Като в моята вяра нямам нужда от търговците, които в момента са се настанили в храмовете... И много обичам да

цитирам тази мисъл от последните дни на Чудомир: „Колкото по приближава отиването ми при Дяда Господа, толкова повече почвам да го разбирам: Бог, значи, е името му, а Саваот, Аллах, Йехова, Зевс, Буда, Мохамед, Конфуций и прочие - това са му псевдонимите“.

Вярваш ли в хората?

Да. През живота си съм срещнал много чудесни хора, от които съм видял добро и са ми оказали помощ, а от останалите съм си взел поуците...

А в себе си?

Ако не вярвах в себе си, нямаше да постигна това, което съм направил досега. А и това е едно от основните неща, на които учим хората, които са дошли при нас – да повярват в себе си, както и че човешките възможности са безгранични, и да работят за постигането на своите мечти.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая и се надявам един ден, в края на живота си, като се обърна назад, да си кажа: „Достойно извървах своя път и не съжалявам за нищо“.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

„Бързай бавно“. Научих се от вечерта да планирам следващия си ден и нещата се получават и реализират по бърз и лесен начин. „Нямам време“ обикновено е оправдание за нашата разпиляност или мързел.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Да. Неслучайно нашият древен и мъдър народ има този уникален празник на Сирни заговезни – Прошка. Неспособността да простим или да поискаме прошка ни

товари на подсъзнателно ниво и ни дърпа назад в нашето духовно развитие. Това е и посвещението в началото на нашата книга. Не е лесно и не става отведнъж, но не е и невъзможно. На човек му олеква и се чувства пречистен.

Миналото, настоящето или бъдещето е най-важно за теб сега?

Настоящето. Трябва да живеем в момента и да се наслаждаваме на всеки миг. Миналото си е минало и не може да се промени. От него трябва да си вземем поука от нашите грешки, за да не ги повтаряме. А многократно съм се убедил, че не трябва да си поставяме много далечни цели, защото обикновено животът ни поднася много изненади. „Човек предполага, Господ разполага“.

Харесваш ли нашето време? В коя друга епоха би живял?

Както се казва в китайското проклятие: „Живеем в интересни времена“. В поредното си прераждане ние сме изпратени в тази епоха, за да получим съответните уроци и да напреднем в нашето духовно развитие. Живял съм в доста епохи (има си начини и хора, чрез които това да се установи), така че сега продължавам моя път.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Те са безброй. Точно затова, след като отново „проходих“ и тръгнах по планините, се запалих по фотографията. За да мога да запечатам поне малка частица от тези мигове.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Вярата в Бог, помощта на нашите духовни учители, ангели-хранители и предци, които бдят над нас, защитават ни и ни помагат във всеки един момент, както и подкрепата на човека до мен. Господ не ни изпраща такива препятствия,

които да не можем да преодолеем, и такъв товар, който да не можем да носим.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа или влияние?

Най-напред, това са моите родители, за които писах в представянето си, редица автори през годините, а напоследък творбите на Петър Димков, Джон Кехоу, Майкъл Нютън, Уилям Хюит, Франк Кинслоу, Масару Емото.

Един от хората, оказали ми най-голямо влияние през моя живот това е д-р Георги Лозанов, създателят на сугестологията и сугестопедията, при когото започна моят трудов път след казармата. Световноизвестен учен, голям ерудит, приветлив и весел човек, той бе брутално преследван и тормозен от комунистическата власт, изгонен от основания от него институт, забранено му беше да напуска София. Бях му секретар почти три години (съкратиха му длъжността и секретарката, която имаше, а и не само нея, и той ме сложи там). От него се научих на доблест, безстрашие да отстояваш правотата си, сила да посрещаш ударите, да се изправиш, когато си повален и да продължиш напред. Затова ние сме взели много от неговите принципи и разработки в нашата работа и ги следваме. А също така се радвам, че делото му не потъна в забрава и все повече започва да се разпространява в нашата страна отново.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Разбира се. Човек не трябва да спира своето развитие до края на земното си физическо съществуване, трябва да се усъвършенства и да помага на другите в техния избор, и да ги подкрепя в изчисления от тях път.

Намерил ли си призванието си?

Да. Затова и основахме нашата „Школа за усмивки“. Невероятно е усещането и огромно удовлетворението, когато видиш човек, дошъл при теб за помощ, затрупан и смачкан от проблемите си, да си тръгне с усмивка на лицето, повярвал в своите сили и решен да промени съдбата си.

Вярваш ли в Живота след Смъртта?

Да. Както споменах и по-горе, има си начини и хора, чрез които да установиш какъв си бил преди. Аз знам истинското име на Душата си, както и броя на преражданията, които тя е осъществила досега. Всеки човек може да се научи да осъществява контакт със своите предци, ангели хранители и висши учители. И това не са някакви свръхестествени способности. Това са дадености на всеки, които чрез тренировки и съответната нагласа може да се осъществят. Не става лесно, но е напълно възможно.

А какво те кара да се чувстваш жив?

Красотата, която ме заобикаля. Песента на птиците, ромонът на поточе, светлината струяща от небето, усмивката. Животът е празник за сетивата.

От какво се страхуваш?

Че все пак няма да ми стигне времето, за да завърша нещата, за които съм тук.

Какво е за теб самотата?

Непознато чувство. Винаги край мен е имало хора, с които да мога да споделям, и които да ме подкрепят. А дори и когато съм бил сам, не съм бил самотен. Тогава можеш да търсиш пътят към себе си. Морето и звездното небе, това са нещата, които ми дават представа за вечност.

Какъв е смисълът на живота за теб?

Смисълът на живота е в самия живот. Ние сме тук, за да научим определени уроци. Сегашният ни живот е само стъпка в нашето развитие и трябва да го изживеем пълноценно, за да продължим напред. Безмилостната жестокост е нещото, което винаги е можело да ме разплаче. От друга страна красотата, красотата във всичките ѝ форми и проявлния ме кара да се усмихвам винаги.

Кои емоции играят най-голяма роля в живота ти и изпитваш най-често?

Радостта, веселието. Трябва да се научим да виждаме красотата и в най-малкото нещо, което ни заобикаля, да му се радваме и възприемаме с цялото си същество. Животът е едно чудо.

Как възприемаш страданието?

Като поредният урок, от който да си извлечем поука, и по възможност да избягваме повече.

Какво е щастието за теб? Опиши ми един свършен ден...

Щастието е състояние на вътрешна удовлетвореност, любов, радост и спокойствие. Творецът е създал всеки един ден свършен, ние сами си го разваляме.

Как би описал Любовта?

Любовта е основен вселенски закон. Всичко, което се върши с любов, става лесно и красиво. А описанието ще го оставя на поетите да се мъчат с него, както го правят от векове :)

Какъв съвет би дал, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

На децата – да запазят детското в себе си за цял живот, а на възрастните – да намалят Егото си. Повечето проблеми, които възникват, са именно заради прекалено голямото ни Его.

Кое е доброто (думи или дело), което няма да забравиш?

Толкова са много, че няма да ги изброявам. Искам само да благодаря на тези, които са ни помагали и подкрепяли, особено през последните години.

Ако си представил живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Животът е едно непрекъснато движение. От мечта към мечта и от цел към цел. Така че непрекъснато добавяме нови парченца към тази прекрасна картина - Животът. Благодаря на Бог за това, че все още съм жив, за възможността да вкусвам от живота, за възможността да помагам поне малко на хората, които имат нужда.

Ако има нещо, за което не те попитах, а би искала да споделиш с другите – напиши го също!

Излезе от печат нашият общ труд - "Книга за всеки българин". В нея се постаряхме, в синтезиран вид, да представим някои насоки, които да са полезни на читателя.

Преминавайки накратко през историята на българите, акцентираме не върху великите победи на канове и царе, а върху духовния принос на нашия народ за развитието на цялата Европейска култура и цивилизация. Спираме се на великите личности на богомилите, културата на древните траки, достигайки до личности от нашето близко минало и съвремие: Преподобна Стойна, Ванга, Петър Дънов, Петър Димков - Лечителят, д-р Георги Лозанов - създателят на сугестологията.

Отбелязвайки накратко най-разпространените вредители за нашето здраве, които се съдържат в храните, лекарствата, ГМО-продуктите и навсякъде в битата ни, предлагаме начини за избягването на негативните им въздействия. За тази цел се опираме на водата и методите за нейното пречистване, на безценния природен дар - меда и всички пчелни продукти, и не на последно място - на потенциалните сили на нашия собствен организъм. Именно за събуждането на този дремещ потенциал от дух и енергия, в практическата част на книгата, сме описали упражненията, които преподаваме и които самите ние ползваме. С тяхна помощ, с упоритост и работа за самия себе си, всеки може да бъде здрав, спокоен, успешен и щастлив.

Повече за нашата работа може да научите на нашия сайт:
shkolazausmivki.alle.bg/.

От няколко години, след като захвърлих патериците и тръгнах отново по планините, се запалих по фотографията. Снимах със „сапунерки“, а после, във връзка с нашата работа, започнах да правя и клипчета, помагачи за отпускане и почивка:

[youtube.com/watch?v=yptuVSqhpSc](https://www.youtube.com/watch?v=yptuVSqhpSc)

[youtube.com/watch?v=fM000FvBlQA](https://www.youtube.com/watch?v=fM000FvBlQA)

*

*Интервюто е публикувано за първи път в блога „ЕДИН
ОТ НАС СПОДЕЛЯ“ на Кристина Митева:*

http://www.oneofusshares.com/2014/11/blog-post_20.html